

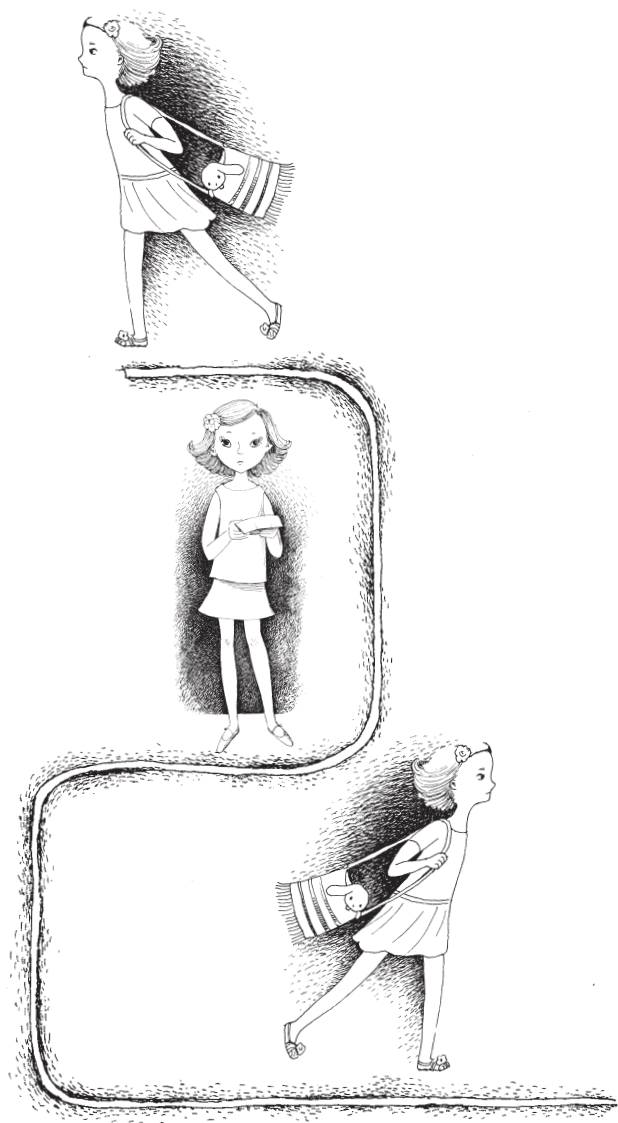
Обережно:
Дівчатка

ВОЛОДИМИР
РУТКІВСЬКИЙ

ГАННУСЯ

В идавництво С тарого Л ева

ГАННУСЯ

Ця повість для тих, хто не знає,
що відро з колодязя можна витяг-
ти кішкою, хто не вміє відрізнити
курку від квочки чи здає до мета-
лобрухту цілий бульдозер – але хто
хоче відкривати нові світи, знахо-
дити нових друзів і переконуватися
в тому, що дорослих теж можна ста-
вити в куток.

Володимир
РУТКІВСЬКИЙ

ГАННУСЯ

весела пригодницька повість

ілюстрації
Івети Ключковської

Видавництво **С**тарого **Л**ева
Львів – 2015

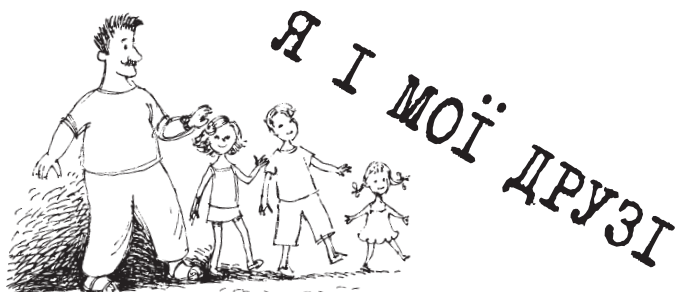
УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)
Р 90

© Видавництво Старого Лева, 2012
Текст © Володимир Рутківський, 2012
Ілюстрації © Івета Ключковська, 2012
Обкладинка © Зоряна Базилевич, 2014

Всі права застережено

ISBN 978-966-2909-88-3

Ну ніякого порятунку від цих дітлахів немає! Навіть власного голосу за ними не чуто.

Вихиляюся з вікна і що є сили гукаю:
— А чого це ви тут галасуєте?!

Гамір миттю вщухає. Воротар, що готувався приймати м'яча, прожогом кидається з-під мого вікна на середину двору.

Зачиняю віконні стулки, знову сідаю до столу, а на душі чомусь коти починають шкребти. Мабуть, даремно я на них нагрімав. Вони ж не винні, що їм грати хочеться.

Але я теж не байдики б'ю.

Взагалі-то я не така вже й лиха людина, як ви можете подумати. Навпаки,

у мене завжди була сила-силенна друзів та приятелів. Як і в кожного, хто пише книжки.

Одного разу я вирішив їх порахувати, проте на двадцять третьому чи двадцять четвертому збився з рахунку. Отак мої друзі та знайомі і досі ходять не порахованими.

Дехто з них літає. Інші плавають далекими морями-океанами, працюють інженерами та вчителями... Є навіть знайомий водолаз – гарний такий чоловік, веселий. До того ж зазнав безлічі пригод, про які може розповідати годинами.

Одне мені в ньому не подобається: тільки-но ми зустрічаємося, він одразу ж починає запрошувати мене на прогулянку по дну Чорного моря.

– Чому б тобі хоч раз там не побувати? – каже він. – Це ж так просто! Одягаєш водолазного костюма, стрибаєш за борт – і тільки бульки за тобою! Справді, чому б тобі не спробувати? Ти навіть не уявляєш, як там чудово!

Можливо, на морському дні і справді чудово. Можливо, там навіть більше ніж

чудово. Проте мене понад усе тривожать оті бульки...

Булькнути на дно – штука не хитра, на це кожен здатен. Навіть коли того й не хоче. А от як звідтіля вибулькнути?

Тож і не дивно, що тепер я тримаюся від мого приятеля-водолаза якомога далі.

А ще мої друзі кажуть, нібито я надзвичайно працьовита людина. Іншої такої, мовляв, ще пошукати треба...

Спочатку я лише посміювався з їхніх слів, бо, мабуть, немає нічого простішого, ніж вдавати з себе працьовиту людину.

Зустрічаєш, наприклад, знайомого, якого не бачив уже кілька днів.

– Добридень, Костю! – вигукує він на всю вулицю. – Як живеш?

– Нічого, – відказую, – добре живу.

– Може, трохи пройдімося, побалакаємо? – пропонує він.

А тобі й самому цього хочеться. Проте коли ти скажеш: «З радістю!» – вважай, що ніхто тебе працьовитим уже не назве.

Тож аби цього не трапилося, треба відповідати приблизно так: